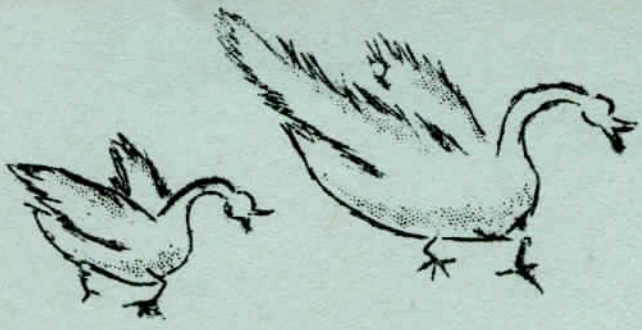
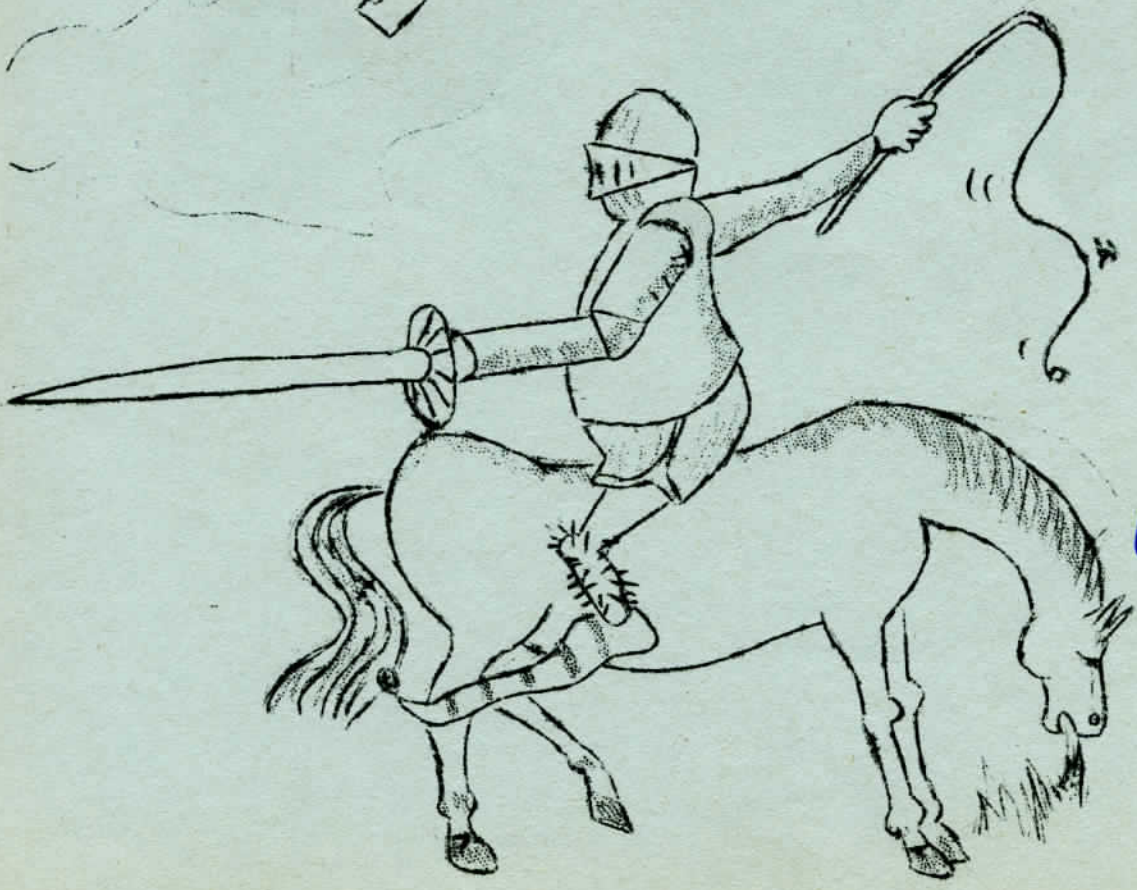

המלחמה בין

הצבא והפרה

מלחמה מס. 6 (14)
חברת הילדים
20.1.78

נִיָּה הַעֲנִינִים

* לפני כשבועיים הושג זיא חדש בקסיף אשכוליות. שיא זה שייך לכתח חרמון.

הצלחנו להגיע ל-13 (!) מיכלים ב-4 שעות!

עובדי הפרדס מוסרים דלעולם לא ישכחו את מה שעשינו למענם.

* ערב חברתי מוצלח מאד בניצוחם של ניף, מיכל ארז ובוועז, התקיים ביום ב' הזה.

חקנו כסאות (הספיקו את כולם!), התפרקו קצת בעזרת קרמיקה ואכלו טוסט עם גבינה

דביקה שהוציאה לי אח כל השיניים החתובות (מיכל!!)

היות ורוב הכתבות (15) לעלון השבוע נכתבו בערב החברתי, אנו מצטערים להודיע שהרמה

של העלון לא גבוהה. במיוחד הפעם.

* מר פשלה חושב שהוא לא מקבל מספיק תשומת לב ולכן החליט לעשות משהו בנידון.

אחרי 7 ימים ו-7 לילות של נדודי שנה הוא הגיע לפתרון והפסיק ללמוד. קחו דוגמא!!

* מדריכנו הדגול, דורון, עוזב אותנו אחרי תקופה ארוכה של פעילות תוססת ופעילות

מרוכות. אין דבר, דורון, מה שהיה - היה טוב - חודה לך!

* אנחנו רוצים להודות לזרדה על עזרתה הרבה השבוע. בלעדיה - ספק אם העלון היה יוצא.

עד כאן.

המסע אל ימית אל האגם הכסוף

בוקר שבת זוהר החליטה החבורה המסתורית לצאת לפעולת תגמול באגם הכסוף. בקיצור, בוקר שבת, יצאנו כמה חברה לכוון סכר מחניים, (ליד הכית קברות של טובא) כאשר הגענו לשם, פגשנו כמה אנשים כסופים ומסתורים יושבים ואוכלים ומנסים להנות כמה שיותר מהנוף היפה. בהמשך הדרך פגשנו עוד כמה חברה ממקום מסתורי (אנו חושבים שהם ממחניים) הם כנראה נסו. לטבוע באגם או לחפש אוצרות של שודדי-ים. עוד אנו מטיילים ומלפנינו אנורואים זוג מהלך באפיק הנהר, כשזר פרחים בידם ולמרבח הפלא הם צעקו לבו שאסור לקטוף פה פרחים, מפני שהם מוגנים ע"י שמורת הטבע. (אחר-כך הם ספרו לנו שהם מצאו את הפרחים כשהם כבר היו - מוטלים ללא רוח חיים.) בהמשך הגענו לשלולית בעומק של כמה מטרים (כלי להגזים). ואחד מהחבורה- ניסה להגיע לקרקעית תוך כדי קפיצת ראש מאחד הצוקים. (מאוחר יותר נודע לנו שהוא נסה להתאבד, אך אנו הצלנו אותו בטעות.) כך הגענו, כל חברי החבורה המסתורית לאיזור הקבוץ, שם נפרדנו לשלום, ויתכן שבשבוע הבא יימשכו פעולתינו ואנו נכתוב לכם שנית. את שמות חברי הפלוגה אין לגלות מסיבות מדיניות ובטחוניות.

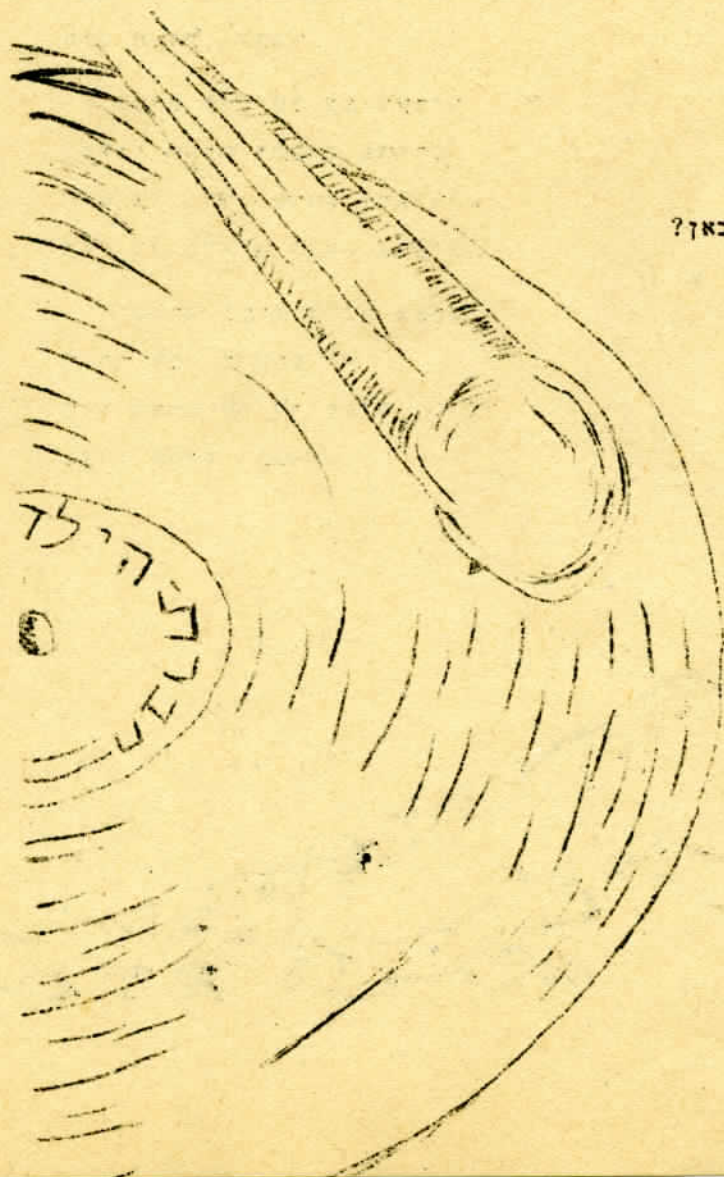
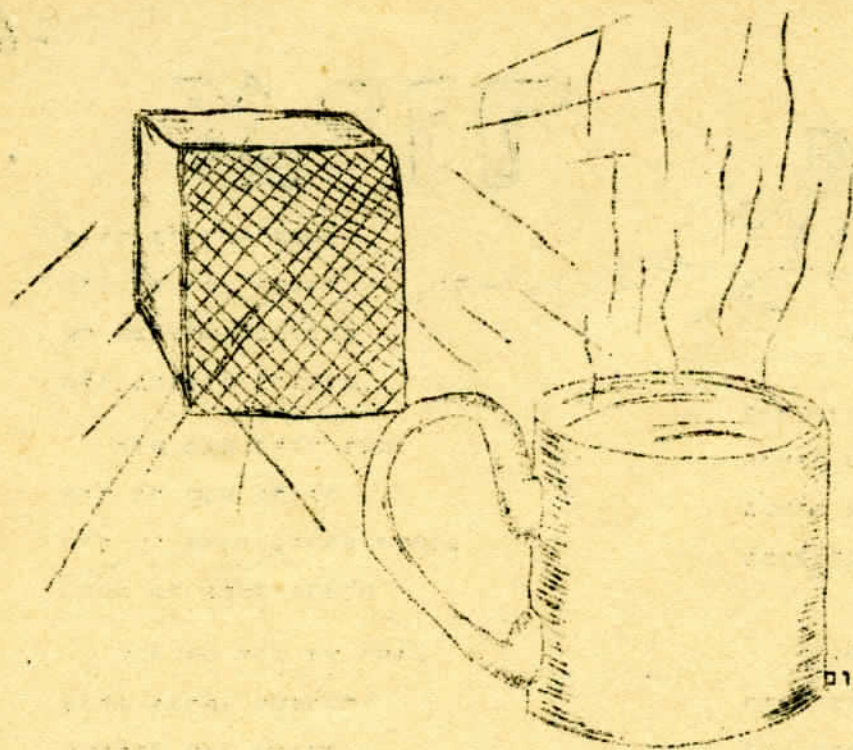
החבורה המסתורית.

שיר הנקרא: להעביר את הזמן בקישקושים לעלון.

אין מה לכתוב
רק לא לבכות
לדעת שלא נורא
אפשר יותר טוב
אבל לך יש בעיה.

באמת לא נורא
ככה ילדו אותך
הא לך נחמה,
יש עוד המון כמוך
שמע זה לא נורא
לעלון יש עוד כחבה
וזה העיקר
לשבת ולקישקש על הדף
ולהשחיר אותו כך (כמו שאני עושה)

(היה אפשר לעשות כך גם בשירותים.) אבל לא נורא-יש-לך בעיה.
חברה, מה אתם מחמרמים יש דברים יותר גרועים.
(כל הזכיות שמורות)
יריב.

בדד ישב
 המוסיקה סביב
 המחט נע,
 אין הבעה, אין משמעה
 רק הוא, המחט והאור
 מכיר הוא טוב את הצליל
 יש בו הכול, חום ידידות וקצב
 לפעמים כשאני הולך לשם
 האור מכה בעיני
 והצליל נכנס בחוכי, יש קסם במקום
 אין צורך להגיד או לשאול
 רק לשבת וללגום מהתה
 ולהקשיב למחט נעה סביב
 כשאין חשק או רצון
 ניגשים לשם כולם
 אתה ניכנס, אין שאלות מאיפה, למה אתה כאן?
 כוס תה מוגש
 ואתה רואה את המחט נעה
 ופתאום אתה מרגיש את המחט הורסת הכול
 את היופי והאור
 אבל אתה ממשיך לבוא
 לראות וללימוע את המחט נעה
 כי שם, יש קסם
 קסם מיוחד.
 ורדה.

ציור

וברקע היו הרים-
חומים בשילוב כחול
בשמים היו עננים
והכל יצאו במחול.

וגשם טיפטף ברעש חזק
והכל נהפך אפור
ואת חנועת המכחול אזכור
בהסתכלי בציורי העכור

ציור ציירתי אחמול
היו בו לבן וכחול
אך הצבעים הבולטים
היו גוונים כתומים.

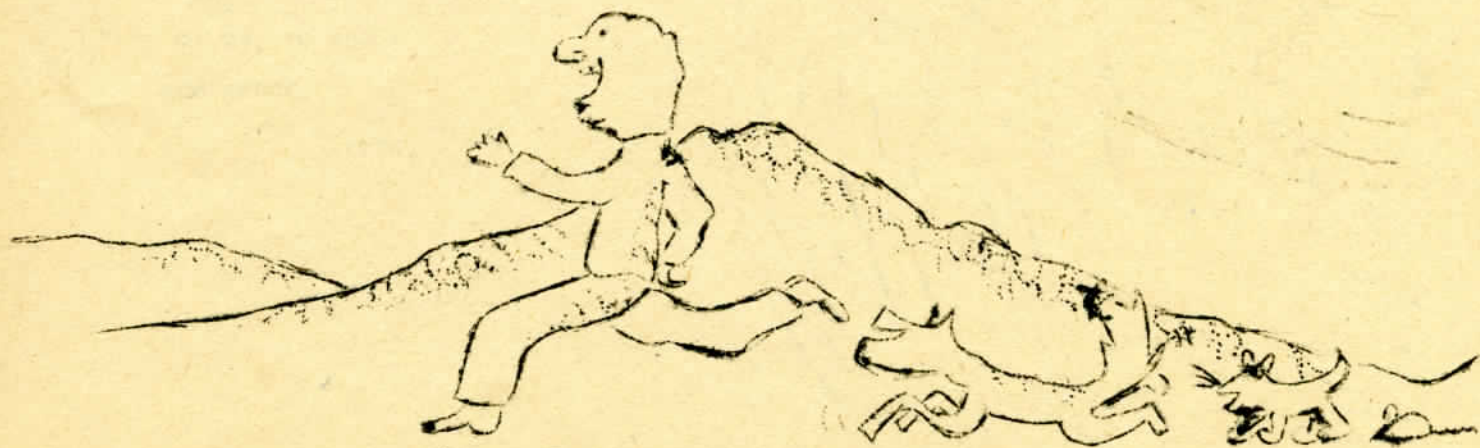
היה בית וילד ואם
היה בו שמש גדולה
היו בו שדות בירוק וצהוב
היתה בו שמחה גדולה

היה שם ילד רץ רחוק
צוחק וצוחק ומאושר
ואחריו רצו שלושה
כלב חתול ועכבר.

ובית קטן עם גג רעפים
וגינה קטנה והמוץ פרחים
היה בו ורד, שושן, ואירוס
היה בו כלנית רקפת נרקיס

מסביב לבית הרבה עצים
וגדר לבן ורעוע
ועל הגדר שר לו זמיר
בקול עדין וגבוה.

אפרת א.

[illegible]

היות ותמיד מפעילים לחץ חברתי על האפסים, (אני לא יודע למד), רצייתי להוכיח
לכם שגם אפסים מסוגלים לכחוב לעלון, והרי ההוכחה:

האפס בא בבוקר לח"א כדי לאכול ארוחת בוקר, מבקש חביתה "יבשה" אבל כמוכן שהיא יוצאת רטובה (יעני חי). בצירוף עס שני סוססים שרופים וקרים, וכוס קפה פושר (אם לא קר), זה דוקא לא רע. אחה אוכל את ארוחתך בשקט נפשי (בערך)

לארוחת עשר מקבלים בננות או ענבים (לפי העונה) ואני באמת לא מבין למה המחברות בחיק ספוגות מיץ ענבים או ממרח בננות (גם כך לפי העונה) זה עד עכשו מקרה א'; והנה מגיע מקרה ב': האפס מגיע מכלא 6 (ב"ס), לאחר מאבק קשה נגד אפסים אחרים, הוא מצליח להדחק בסוף התור. על לוח התפריט כחוב שיש כבד ותפוז"א. משום מה הוא מקבל מנה אחת כבד, וכמובן שמה שהוא צריך להגמר

והפעם זה היה התפוז"א. כתחליף הביאו אטריות קרות ישר מחדר-קירור (נשאר
מיום ששי). היה די טעים, כדאי לכם לנסות. אני ממליץ במיוחד על הכבד היום

והוא רק חצי מסוגל.

יש לציין שהאוכל בקבוץ משפּר מיום ליום, אבל זה לא הכי נחמד לבוא ולמצוא שאריות כרובית או לראות על הלוח שהיה שניצל (ואפילו לא טרחנו למחוק את זה) ולקבל כבד קצוץ.

אני ה- } הגזול.

הערה מאחד שחושב שהוא קצת יותר מאפס:
"אפילו 0 נורמלי הוא לא מסוגל לצייר"

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65 70 75 80 85 90 95 100

—נשאלתי למה אני לא כותב כתבה, לכן החלטתי לכתוב כתבה: מדיע אני לא כותב כתבה. הסבה שאני לא כותב כתבה היא שאין לי על מה לכתוב כתבה, וחוץ מזה כתיבת כתבה דורשת יותר מה שמיוחס לי, מאז שעזבתי את כחה א' (כלום לא השתנה) לכן אני לא כותב כתבה. ידיד של האפס הקודם.

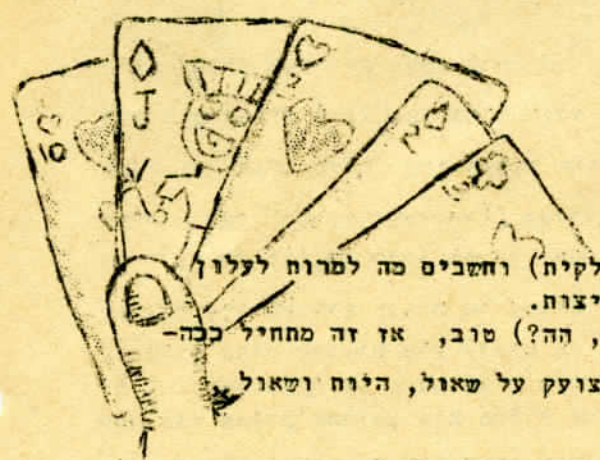
יד של האפס הקודם.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9

חברים של

יפה מאד ומיוחד

אנחנו יושבים כמו פוצים באמצע ערב-חברתי מאונן (חלקית) וחשבים מה למרוח לעלון
 ניר החליט שהוא פורש ואני נישארתי לבד, אובד עיצות.
 כסנוב מן השורה אני אחזר את הערב חברתי הזה (נדוש, הה?) טוב, אז זה מתחיל ככה-
 מוסיקה רועשת (מה ביקר) בניצוח שאגותיו של רוני שצועק על שאול, היום ושאל
 מגלה שהוא מרמה בקלפים.

אחר כך לידו יושב יוני שלא שם לב איך כולם מציצים בקלפיו שלו. אין דבר יוני,
 חישאר ישר והגון, כמו חמיד.
 בשולחן הבא - עובדי הקרמיקה. האומנים יושבים. כשהבעת אנטיליגנטיה ביותר על
 פרצופיהם. רקפת בונה כדור, ונראה מרוצה מעצמה. יריב מכניס חימר למסננת,
 ומיחפלא איך זה יוצא בצד השני. אביטל אומרת לי לכתוב שהיא ודניה חיקנו כיסא -
 יופי אביטל.

דניה עובדת ממש בעדינות - רצינית מאוד - ניראה לי שעוד מעט תתחיל להזיל ריר.
 משם נעבור למרכז הכחבה, שולחן העורבים - אסף ואורנה מידינים. עופר כרגיל חסר
 אבל במקומי גיורא מספר לארנה בדיחות די מצחיקות. אני חושב שארנה,
 מעריצה את עצמה. בעצם את זה לא היתי צריך ליכתוב כי היא תוריד את זה בצנזורה.
 אריאלה כרגיל שוטפת כוסות (עם ידיים מלאות חימר) ובעצם זהו,

גמרתי להתפרק להפעם.
 עופר.

שקלול בקב"ס					
י' פ' א' ב' ג' ד' ה' ו'	ה' ו'		י' פ'		א' ב'
	שעתיים	שעתיים	שעתיים	שעתיים	שעתיים
	חרוש	חרוש	חרוש	חרוש	חרוש
	הסליוק	הסליוק	הסליוק	הסליוק	הסליוק
י' פ' א' ב' ג' ד' ה' ו'	שעתיים	שעתיים	שעתיים	שעתיים	שעתיים
	חרוש	חרוש	חרוש	חרוש	חרוש
	הסליוק	הסליוק	הסליוק	הסליוק	הסליוק
	שעתיים	שעתיים	שעתיים	שעתיים	שעתיים

חזרה עם לארי

חברי הלהקה הם: שאל, ארן, יניב, יוני, אורן, יעקב, נדב. גדעון, (ומיכל?).
כשצריך, אנו קובעים חזרה ושואלים את לארי אם זה בסדר או ההפך.

ואם יש חזרה: הרי לכם חוכמה:

ב 7.30 כולם מופעים בדיסקוסק ומגלים שלארי לא שם, וגם גדעון נעדר. שולחים -
מישהוא אל לארי לחדר ומישהוא לבית של גדעון. זה שהלך לביתו של גדעון מוצא אותו
יושב מול הטלוויזיה. "לא וממלמל" לא ידעתי בכלל שיש חזרה. "אחר-כך הוא הולך לאכול."
זה שהלך אל לארי שבמקרה זה הייתי אני, מוצא אותו ישן שני ישרים, וכשאני מעיר אותו
הוא בכלל לא יודע איזה יום זה, ואיזה חודש. אחרי שעדכנתי אותו, ועד שהוא חפס-
שיש חזרה השעה הייתה כבר 8,00 הוא קם באטיות התלבש והלך לאכול. כשהוא מועיל בטרובו
לגמור לאכול-הוא בא לדיסקוסק. כמובן שכולם מחכים רק לו ולגדעון.

לארי לוקח גיטרה ומתחיל לכוונה כשגומר הוא קורא ליונתן ושניהם מתחילים לנגן.
בינתיים גדעון כבר מגיע וכולם מחכים להוד- מעלתו-לארי שיפסיק לנגן ולשחק עם הגיטרה.
ושנתחיל לנגן. אך הוא ממשיך עוד כחצי שעה, ולבסוף ב 8.30 הוא מפסיק ואומר:
"אני עייף ואין לי חשק להמשיך לנגן." וולם שמים את הכילם בארון, נועלים והולכים הביתה
במצב רוח "מרוםם" - בחשבם על כל הדברים שיכלו לעשות במקום לשבת כמו פוצים. ולחכות.

יעקב.